Пам'ятаймо про Україну!

SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL. CII. No. 182. JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, SEPTEMBER 26, 1995. CENTS 75 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ І НЮ ЙОРК ВІВТОРОК, 26-го ВЕРЕСНЯ 1995 р. Ч. 182. РІК CII.

ЛІВІ ПЛЯНУЮТЬ „ОСІННІЙ НАСТУП"

Київ. — „Осінній наступ лівих сил" — таку назву мала пресконференція, яку провела 21-го вересня координаційна рада бльоку лівих сил. Координаційна рада лівих об'єднує організації: Комуністична Партія України (міська і обласна), Соціялістична партія України, Союз Комуністів України, ВКПб, товариство „Прометей" тощо. За словами координатора бльоку лівих сил Василя Арестова, Рада створена для проведення спільних акцій у боротьбі за інтереси трудящих.

18-го вересня координаційна рада затвердила плян масових заходів до кінця цього року і на першу половину 1996 року. Плян передбачає святкування чергової річниці Жовтневої революції (3-го листопада — урочисте засідання, 7-го — демонстрація), традиційні червонопрапорні демонстрації на травневі свята, а також святкування чергової річниці з дня народження Леніна із традиційним суботником.

Окрім того, плянує і нетрадиційні акції — це акції, пов'язані з діяльністю Всеукраїнського Союзу Робітників: 23-го вересня міські збори робітників Києва за участю представників області, 25-го жовтня у Києві — масове віче з ініціятивою ВСР, що має стати „днем єдиних дій", за участю всіх лівих сил.

У жовтні плянується провести віча населення у таких районах Києва, як Харківський, Борщагівка, Троєщина з метою поінформувати киян про ситуацію у країні і закликати до демонстрацій протесту проти підвищення цін, несвоєчасної виплати платні тощо. На початку грудня плянується провести марш пам'яті з нагоди 90- ої річниці першої російської революції 1905 року. Марш пройде маршрутом, за яким пройшов батальйон під командуванням Бориса Жаданівського (від вулиці. Московська до площі Перемоги).

За словами Арестова, мета „осіннього наступу" — законними методами усунути існуючу владу, що є антинародною.

ГРОШОВУ РЕФОРМУ ПЕРЕНЕСЕНО НА НАСТУПНИЙ РІК

Алмати (УНІАР). — „Грошова реформа і введення національної валюти в Україні, найімовірніше, буде перенесено на 1996 рік". Про це заявив Президент України Леонід Кучма 21-го вересня на пресконференції в Алмати після зустрічі з президентом Казахстану Нурсултаном Назарбаєвим.

Президент України сказав, що влітку в Україні були стовідсоткові умови для введення гривні, але „ми трохи запізнилися", сказав він. Л. Кучма відзначив, що Україні не вдалося вирішити питання з Міжнародним валютним фондом про отримання стабілізаційного фонду для введення національної валюти. Це питання, за словами Президента, МВФ розгляне знову лише наприкінці жовтня.

Крім зустрічі президентів України і Казахстану, в Алмати відбулися також двосторонні переговори офіційних делеґацій. Підписано низку міждержавних і міжурядових документів, головним серед яких є договір про дальший розвиток економічного співробітництва між Україною і Казахстаном.

Обговорено українсько-польські відносини

Варшава (УНІАР). — Тут у четвер, 22-го вересня, відбулося засідання Польської ради европейського руху, на якому проведено дискусію на тему „Польща — Україна". До складу ради входять відомі польські вчені і політики, парляментаристи, громадські та релігійні діячі.

Доповідачі проаналізували стан українсько-польських відносин, висловили свої думки щодо тенденцій, та їх розвитку і впливів на стан нашого співробітництва з боку третіх країн. Усі, що виступали, були одностайні в тому, що в національно-державних інтересах України і Польщі є зміцнення добросусідських відносин на засадах стратегічного партнерства, що Україна має европейські традиції і мусить стати повноправним членом европейської спільноти.

Особи, що виступали, однозначно ствердили, що існування України як незалежної, демократичної, економічно розвиненої держави є одним із ґарантів політичної стабільности в реґіоні та фактом, який протидіє відродженню військово-політичного протистояння між Сходом і Заходом.

Появилося нове видання про права людини

Київ (УНІАР). — Тут у четвер, 21-го вересня, відбулася презентація „Українського часопису прав людини". Нове видання призначене для тих, хто захищає права і для тих, хто має ці права, тобто для кожного пересічного громадянина.

Засновник і видавець нового часопису — Українська Правнича Фундація та Український центр прав людини.

Часопис — незалежне неурядове правозахисне видання. Його мета — сприяти побудові в Україні правної держави, заснованої на засадах визнання міжнародних стандартів прав людини та захисту цих прав.

Виходитиме „Український часопис прав людини" раз на три місяці українською та англійською мовами. У виданні передбачається друкувати тематичні статті та нариси, в яких розглядатимуться питання прав людини, хроніку практики захисту прав людини, аналіз у чинних законодавчих та підзаконних нормативних актів щодо прав людини, документи та матеріяли Ради Европи.

ВЕРХОВНА РАДА КРИМУ УХВАЛИЛА ПРОЄКТ КОНСТИТУЦІЇ

Симферопіль (УНІАР). — Тут у четвер, 21-го вересня Верховна Рада Криму на пленарному засіданні ухвалила у першому читанні проєкт конституції Республіки Крим. За нього проголосувало понад 54 депутати, 15 — проти, 2 — утрималось, 7 — не взяли участи у голосуванні.

Голова Конституційної комісії, заступник голови Верховної Ради Криму Анушаван Данелян сказав: „Потепління відносин між Києвом та Симферополем потрібно використати для підняття рівня державности Криму".

За основу проєкту даної конституції взято текст конституції Республіки Крим з 25-го березня 1992 року і закон України з 30-го червня 1992 року про розмежування уповноважень між органами державної влади України та Республікою Крим. У проєкті сказано, що Республіка Крим є автономною складовою частиною України. Республіка Крим самостійно вирішує питання, віднесені до її відання чинною конституцією України. Єдиним джерелом державної влади, сказано в проєкті конституції, є народ, який складають громадяни Республіки Крим всіх національностей. Також в проєкті закладено таку норму, як подвійне підпорядкування міністрів внутрішніх справ і юстиції. Пропонується, що обох міністрів призначає і звільняє кримський прем'єр-міністер при узгодженні з ВР Криму і відповідним головою українського відомства. Окрема стаття визначає статус міста Севастопіль як невід'ємної частини Криму. Дається також тлумачення внутрішнього кримського громадянства, народу Криму і зазначається, що громадяни Криму, які одночасно є громадянами України можуть, мати подвійне громадянство. Кримську конституцію повинна затвердити в остаточному варіянті ВР України.

Єдина з шести фракцій ВР Криму фракція „Курултай" голосувала проти даного проєкту конституції. На запитання кореспондента УНІАР: „Чому?", депутат цієї фракції, журналістка Ніна Будржова відповіла: „Депутати фракції „Корултай" не голосували тому, що в проєкті Конституції не закладено механізму ґарантійного представництва кримських татар у ВР Криму та місцевих органах влади". Вона також повідомила, що проєкт конституції не передбачає рівноправного існування трьох мов: української, російської та татарської. У проєкті сказано, що офіційною мовою в республіці є російська, а державною російська, українська та татарська.

ВР Криму також ухвалила постанову про заходи забезпечення державної підтримки кримського телера-

(Закінчення на стор. 4)

Проведено опитування щодо грошової реформи

Київ (УНІАР). — Коли немає грошей, нема чого лякатися грошової реформи — такий висновок можна зробити за підсумками опитування, проведеного 11-го вересня центром „Демократичні ініціятиви". Загалом було опитано 400 мешканців столиці, які за статтю та віком репрезентували доросле населення України.

Згідно з висновками, половина з опитаних взагалі не вживають заходів, щоб уберегти свої гроші від можливих втрат у наслідок грошової реформи, оскільки таких немає. Серед старших людей ця цифра сягає 72 відсотків.

Представники іншої половини, яка має сякі-такі гроші, вдаються до наступних дій: обмінюють карбованці на доляри — 25 відсотків; купують коштовності й антикваріят — 1 відсоток; купують потрібні дорогі речі тривалого вжитку, одяг тощо — 7 відсотків; купують продукти, що можуть довго зберігатися — 7 відсотків; нічого не роблять, бо сподіваються на справедливий обмін — 11 відсотків.

Єднає ж людей упевненість у тому, що впровадження гривні не зможе змінити на краще ситуацію в економіці. Таких виявилося 41 відсоток. Міра довір'я до нової грошової одиниці залежить, як виявилося, від освіти й віку опитуваних. Чим вища освіта, тим ця віра менша. Найменше на гривню покладаються молоді — вірять 23 відсотки опитуваних, ні — 44. Серед осіб старшого віку сподівання за гривню виявилися дещо більшими — вірять 30 відсотків, ні — 35.

А. Собчак відвідав Україну

Київ (Р. Р.). — У вівторок, 12-го вересня, до столиці України прибув посадник Санкт Петербурґу Анатолій Собчак.

Враховуючи, що 8-го вересня президент Росії Боріс Єльцин під час пресової конференції у Кремлі різко висловився проти Президента України Леоніда Кучми, який, за словами лідера Росії, зриває переговори в справі Чорноморської фльоти, кореспонденти відразу засипали гостя питаннями з цього приводу. На запитання чи не боявся він загнівати Б. Єльцина своїм приїздом в Україну, Собчак відповів, що ніякої сміливости тут не проявив, а навіть телефонував до президента Росії і той не заперечував проти цієї поїздки.

Посадник Санкт Петербурґу вважає, що відносини між Україною і Росією надто важливі, тому періодичні заяви політиків та дезінформації в пресі не можуть бути перешкодою для взаємної співпраці. В кожній країні, зазначив Собчак, є сили, які намагаються дестабілізувати ситуацію, але навіть „проблема Чорноморської фльоти не повинна бути такою вже проблемою". Петербурґ же взагалі не має ніяких підстав для ускладнення відносин з Україною. Якщо сторони не зуміють налагодити економічну, культурну та іншу співпрацю, то втрати понесуть обидві держави, оскільки створена порожнеча відразу ж заповнюється кимось іншим, таким чином втрачається взаємний ринок та інші важливі контакти.

У ФРАНЦІЇ ДАЛІ ВИБУХАЮТЬ БОМБИ

Тулюза, Франція. — В четвер, 21-го вересня, на вулицях Тулюзи вибухли чотири бомби, залишені терористами у вуличних телефонічних будках.

На цей раз бомби не були потужні і тому обійшлося без жертв, хоч одна з будок стоїть дуже близько, буквально пару кроків, від католицької школи, в якій вчиться 1,950 дітей.

За не повних два місяці у Франції мали місце шість терористичних акцій зі застосуванням бомб. На щастя, не всі ті акції були успішні, однак все ж є до десяти осіб убитих і декілька десятків поранених.

Поліція вважає, що за вибухами стоять альжирські мусулманські екстремісти, які хочуть домогтися, щоб французький уряд не підтримував альжирську світську владу. Відомо, що від січня 1992 року, коли уряд Альжиру скасував вислідн парляментарних виборів, мусулманські екстремісти вбили понад 30,000 осіб.

Щодо тулюзьких вибухів, то французькі спецслужби припускають, що їх могли здійснити місцеві хулігани, щоб наробити більше клопоту поліції. До такого висновку спонукує цілком інший характер вибухових механізмів, залишених у телефонічних будках.

Республіканці уточнюють пропоновані зміни

Вашінґтон. — У четвер, 21-го вересня, республіканці у Палаті Репрезентантів намагалися уточнити деякі ними пропоновані зміни у Медікер, програмі охорони здоров'я для старших і немічних. Одначе їхні вияснення показали, що для того щоб сповільнити зріст видатків Уряду для цієї програми буде потрібно подвоїти платності тих, що користають з цієї програми. Крім того, запропоновано межу платностей для пацієнтів пошкоджених через злочинну недбалість лікаря, а також рекомендується лікарям і лікарням групово пропонувати свої послуги пацієнтам.

Ці пропозиції викликали відразу гостру критику, не тільки зі сторони демократів, але навіть і серед багатьох республіканців, які тепер стараються змодифікувати ці зміни. Серед видатних лобістів у цій справі є велика кількість республіканських політиків зі стейтів Ню Джерзі, Ню Йорку і Коннектикат, а серед них губернатор нюйоркського стейту Джордж Патакі і сенатор Алфонс Д'Амато.

ІЗРАЇЛЬ І ПВО ДІЙШЛИ ДО ПОРОЗУМІННЯ

Я. Арафат і Ш. Перез після підписання договору.

Єрусалим. — Після кількамісячних затяжних переговорів і кількох критичних моментів Ізраїль і Палестинська визвольна організація у неділю, 24-го вересня, дійшли до згоди про передачу більшости окупованої території західнього побережжя ріки Йордан її арабським мешканцям.

Всього дві з половиною години перед тим, як закрити з приводу надходячого жидівського свята Рошга-Шани, жидівського нового року, міністер закордонних справ Ізраїля Шімон Перез і провідник ПВО Ясір Арафат, поборовши головні перешкоди, поклали вкінці свої ініціяли під 400-сторінковим документом. Затримка була у вирішенні справи безпеки у Геброні, де жидівські колоністи проживають в оточенні арабських мешканців.

Цю важливу історичну подію відзначено коротким церемоніялом у Табі, египетському ресорті на березі Червоного моря, де відбувалися переговори. Тепер цей документ буде подано у середу, 27-го вересня, до схвалення Ізраїльського кабінету, а тоді церемонія формального підписання угоди відбудеться в четвер, 28-го вересня, у Білому Домі в присутності президента Билла Клінтона і провідників Єгипту та Йорданії.

У згаданому документі крок за кроком покладено подробиці передачі Ізраїлем міста за містом у руки палестинських властей, як і постепенного відтягнення військ із більшости окупованої ними території під час війни у1967 році. Виборча палестинська рада перебере відповідальність за ці території до кінця століття, коли то відбудуться остаточні домовлення про цілковите відокремлення.

В Україні

Потяг зійшов з колії

ДНІПРОПЕТРОВСЬКА ОБЛАСТЬ. — 18-го вересня о год. 6-ій вечора на перегоні між станціями Богуславська та Миколаївка Придніпровської залізниці під час руху по мосту вантажного потягу число 3209 зійшли з колії шість цистерн, з яких вилилось близько 280 тонн мазуту. Під час аварії люди не постраждали. Пошкоджено один проліт мосту, 4000 метрів колії та близько 500 метрів контактної електромережі. Рух поїздів припинено. Ведуться ремонтно-відновлювані роботи. Причини аварії з'ясовуються.

Завершила працю сесія Політичної комісії Парляментарної асамблеї РЕ

Прага (УНІАР). — Як повідомив пресцентр Міністерства Закордонних Справ України, 20-го вересня у Празі завершила працю сесія Політичної комісії Парляментарної асамблеї Ради Европи, в якій взяла участь делеґація Верховної Ради України на чолі з головою Комісії у закордонних справах та зв'язках з СНД Борисом Олійником. Учасників засідання прийняв президент Чеської Республіки Вацлав Гавел. Виступаючи на сесії з доповіддю про діяльність Комісії міністрів Ради Европи за період від 11-го травня ц.р., коли Чеська Республіка прийняла головування в Раді Европи, міністер закордонних справ Чеської Республіки, голова Комісії міністрів Ради Европи Зєлєнєц висловив сподівання, що за час головування його країни в комісії буде позитивно вирішено питання про вступ України до цієї організації.

Вступ України до Ради Европи дасть позитивні наслідки

КИЇВ. — Голова правничої фундації Сергій Головатий відповів на запитання кореспондента з приводу того, що 26-го вересня розглядатиметься питання прийняття України до Ради Европи. На його думку, членство в Раді Европи допоможе Україні побороти тоталітаризм, що залишився від комуністичного режиму. В Україні зміцніє демократія і буде забезпечено права і свободи людини.

Радник Президента критикує політику НБУ

КИЇВ. — Радник Президента з питань макроекономіки Анатолій Гальчинський вважає, що політика Національного Банку України та його керівника Віктора Ющенка щодо стримування курсу доляра в умовах зростання інфляції є деструктивною. „Повний монетаризм або ‚ручне управління' визначенням курсу доляра з боку НБУ сприяє тому, що хтось 'гріє руки' на цьому процесі", — сказав А. Гальчинський.

Харків святкує 340-річчя

ХАРКІВ. — Місто відзначає 340-річчя від дня заснування. У церемонії урочистого відкриття свята взяли участь посадник Харкова Євген Кушнарьов, представники обласної державної адміністрації, гості з Полтави, Львова, Сум, Луганського, Білгорода, міст-побратимів — Нюрнберґу, Синсиннаті, Варни. Архиєпископ Харківський і Богодухівський Української Православної Церкви Московської Патріярхії Никодим освятив нещодавно затверджений Міською Радою герб і прапор міста. Герб повернуто старий, той, що існував до 1918 року — жезл Меркурія перехрещений зі змією, символами багатства, торгівлі і мудрости. Прапор — зелене полотнище з гербом міста посередині. Офіційна частина завершилась проходженням 6-ти військових колон харківського гарнізону. Ввечері проведено два святкових феєрверки.

У СВІТІ

КОМАНДУЮЧИЙ військами НАТО у південній Европі американський адмірал Лейтон Смит і командуючий „голубими шоломами" ООН на Балканах французький генерал Жанв'є оприлюднили спільну заяву, в якій стверджують, що „нема ніякої необхідности у відновленні повітряних атак НАТО", оскільки боснійські серби повністю виконали умови ультиматуму і відвели свої тяжкі гармати з 20-кілометрової зони довкола Сараєва. В той самий час автори заяви остерігають, що у випадку повторних нападів сербів на Сараєво або інші „зони безпеки" у Боснії, а також коли буде обмежено свободу пересування для континґенту ООН, гуманітарних автових колон чи діяльність сараєвського міжнародного летовища, то повітряні атаки НАТО будуть відновлені.

КОЛИШНІЙ СПІКЕР Верховної ради СССР Анатолій Лук'янов, один з членів змовницької групи, яка спробувала здійснити державний переворот у серпні 1991 року, тепер є депутатом Державної думи Російської Федерації і лідером її комуністичної фракції. Цими днями на пресовій конференції в Москві А. Лук'янов повідомив, що його фракція почала збирати підписи депутатів, які хочуть винести на обговорення жовтневої сесії думи питання про недовір'я до президента Боріса Єльцина.

В АМЕРИЦІ

У ЧЕТВЕР, 21-ГО ВЕРЕСНЯ, представники Палати Репрезентантів і Сенату закінчили працю над законопроєктом видатків, який відкидає політику демократів, що впродовж кількох десятиліть охороняла довкілля та піддані небезпеці зразки тваринного і рослинного світів. Натомість пропонується надати більшу вільність тим, які шукають кращих умов для лісорубства, випасів худоби та видобування земних багатств на землях державних заповідників. Якщо цей законопроєкт буде прийнятий Палатою Репрезентантів і Сенатом, то це буде прямим запереченням існуючих намагань Уряду президента Билла Клінтона охороняти державні заповідники саме від подібних використань приватною індустрією.

МИНУЛОГО ТИЖНЯ УРЯДОВІ чинники повідомили, що кількість новонароджених немовлят у матерів-підлітків значно зменшилась впродовж останніх двох років. Стефані Вентура, статист у Центрі контролі та запобігання хворіб в Атланті, каже, що це наслідки того, що підлітки вживають більше засобів превентивности, побоюючись можливости заразитись хворобою АІДС. Крім того підрахунки згаданого центру вказують також і на те, що 10 відсотків дівчат-підлітків, або 835, 000 віком від 15 до 19 років вагітніють кожного року в ЗСА.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, NJ 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Передплата на рік $100.00, на півроку-$60.00. Для членів УНСоюзу $75.00 річно, на півроку-$40. За кожну зміну адреси-$1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріали.

Головний редактор: Зенон Снилик

Second Class Postage paid at Jersey City, NJ

Чи справді тероризм здобув перемогу?

Опублікування у щоденнику „Вашінґтон Пост" маніфесту терориста, що його популярно називають „юнабомбером", викликало велике занепокоєння серед загального населення країни. Занепокоєння не з причини змісту маніфесту, що складається із 35,000 слів, де автор закликає до революційної протидії в обороні виключного опертя суспільства на індустріяльну технологію, але радше тривога, чи цією поступливістю не віддано надто багато уваги цьому вбивникові невинних людей. Вже сам факт вимоги надрукувати його думки у „Вашінґтон Пості" або „Ню Йорк Таймсі", на думку багатьох, показує про безрадність суспільства протистояти йому. Бож треба всім пам'ятати, що цей досі невідомий терорист впродовж 17-ти років спричинів 16 вибухів, якими убив три особи та поранив 23, а всі заходи державних органів безпеки віднайти та зупинити його досі удачні збочення не увінчалися успіхом. Все, що вдалося зробити — це відтворити дуже уявний портрет середнього віку білого чоловіка, обличчя якого напів закрите капюшоном. Тому й нічого дивного в тому, що у пересічного громадянина виникає страх, що може й справді країна дійшла до кульмінаційної точки, як їй бути? А не знайшовши відповідної розв'язки, вибирає шлях найменшого опору. Тоді виникає питання,чи справді терористи-убивці стають переможцями? А за ним насувається інше, чому потрібно тероризму, вбивств і насильства, щоб звернути увагу того ж таки суспільства на проблеми, які в майбутньому можуть стати загрозою усьому людству?

Видавці обидвох щоденників сказали, що погодились на вимогу „юнабомбера" за порадою Дженет Ріно, генерального прокуратора, та Люїса Фрі, директора ФБІ, беручи до уваги в першу чергу громадську безпеку. Вони також підкреслили, що це було спільне рішення керівництв обидвох видань і базувалось виключно на гуманітарних, а не на журналістичних засадах. А сподіваючись занепокоєння громадськости тим фактом, що преса піддається вимогам терориста, поспішили заспокоїти, що це вийнятковий випадок і не повинен стати журналістичним прецедентом. Однак, незважаючи на ніщо, керівники обидвох видань уважають, що зробили правильне рішення в обставинах представлених їм надто ризиковних можливостей. Велика кількість журналістів були раді, що не на їхню долю випало робити таке важке рішення, а прелімінарні опити, проведені журналом „Пресс Тайм", видання Асоціяції газет Америки, виявили, що 58 відсотків із 135 редакторів і видавців в країні сказали, що зробили б так само, а 42 відсотки сказали, що цього не зробили б. Були і такі голоси, що виключно приписали вину Урядові, який поставив видавців у безвихідне становище, і тому будь-яке рішення було б для когось неправильним.

Критики виявилися дуже жорстокими, твердячи, що це рішення було неправильним і дуже короткозорим, бо в основному винагородило злочинця і тим самим заохотило інших. Критика, основою якої завжди повинна бути, за твердженнями словників, здатність розрізняти, дуже часто забуває за цю істину, а коли це стається, то все втрачає перспективу користи та поширює сумніви і пересуди.

У цьому випадку майбутність сама покаже, чи рішення було правильним в обставинах не для всіх зрозумілих, а людина, яка відбирає життя та спричиняє біль і страждання іншим задля бундючости власного „я" ніколи не буде переможцем.

Мирослав Семчишин

ПЕРШІ ЛАСТІВКИ ВІДРОДЖЕННЯ СХОДУ

I

Тема відродження Сходу України, при чому мається на увазі південно-східні області, у нашій публіцистиці не нова. Проблема відродження і просвітництва десяти областей, які в загальному балянсі економіки України мають фундаментальне значення, чи не від перших днів нашої відродженої державности не сходить зі сторінок преси, наукових, фахових досліджень, а що вже говорити про національно-культурний фактор. Центром уваги став Донбас (Донеччина) з двома великими індустріяльними комплексами — м. Донецьке (1.2 млн. населення) і м. Луганське (0.5 млн.), тобто реґіони, відомі своїми великими покладами вугілля й інших корисних копалин.

У національно-культурному відношенні ця п'ята частина української території з понад 10-мільйоновим населенням майже тотально зросійщена. У своїй основній масі це населення, яке завжди було українське, зі своєю типовою народною культурою, українською мовою, багатим фолкльором, майже зовсім втратило своє національне обличчя. Воно втратило чи не всі ознаки своєї національної генетики, національної культури, історичної самобутности. Довело до цього 340-літнє панування імперської Росії і 70-літнє російсько-комуністичне — дві системи, які своїми рафінованими методами практикували етноцид на живому тілі народу.

Донеччина і суміжні з нею території мають в історії України свої славні сторінки. А писали цю історію запорізькі козаки, які впродовж століть охороняли кордони рідних степів від ворога. Десятки сіл і міст пишалися іменами козаків-запорожців, які в XVI—XVIII ст. заснували ці населені пункти. Саме тут велася довголітня боротьба між російськими і українськими козаками за Святогірський монастир, а головним героєм її був прославлений народом Іван Богун, і тут велась боротьба отамана Івана Сірка за придонецькі землі. В українській історіографії великою заслугою вкрились імена двох найбільших дослідників цих земель — Дмитра Багалія, історика Слобожанщини, і Дмитра Яворницького, автора чи не найкращої монографії про Запоріжжя і запорізьких козаків. Російська імперська, а вслід за нею і совєтська наука, зовсім промовчувала історичну правду про особливу перлину України. Вперше на порозі XIX—XX ст. українські письменники у своїх творах відобразили Донбас і його промислові та культурні особливості (Б. Грінченко, М. Чернявський, С. Черкасенко), а для такого видатного поета, яким був Володимир Сосюра, цей край став невід'ємним образом його високомистецької поезії:

Я починався звідтіля,
Де гул заводів даль колише,
Ясні Донеччини поля
Мені на світі наймиліші.

Сином донецького шахтаря є усім нам відомий і заслужений культуролог-публіцист Іван Дзюба, автор документальної праці „Інтернаціоналізм чи русифікація", що появилася у 70-их роках.

За авторитетними даними, на Донеччині проживає 60 відс. українців, близько 37 відс. росіян, а решту населення становлять греки, жиди, білоруси та інші національні групи. На жаль, відсоткова більшість українського населення не віддзеркалює справжнього національного обличчя Донеччини. Маркантним прикладом цього може бути те, що українською мовою навчається всього три відсотки дітей, а в самому Донецьку існує тільки одна школа українською мовою навчання. Таким чином, від першого року проголошення української державности перед культурними, інтелектуальними і при цьому патріотичними колами донецької громадськости стануло питання, як і з чого починати свою працю серед народу і для народу на цьому запущеному терені.

Першим кроком до цього було заснування національно-демократичної організації Донецького обласного Т-ва Української Мови ім. Т. Шевченка. І саме з почину діячів донецького ТУМ лише у 1994 році постала недержавна громадська організація Український Культурологічний Центр, а його ініціятором і головою став д-р технічних наук Володимир Білецький. Основна мета УКЦентру — відродити українську культуру на Донеччині, починаючи від рідної мови і через просвітницьку, видавничу діяльність змагати до трансформації місцевого суспільства з комуно-московського минулого в українське.

Торік спеціяльним випуском (виданням) літературно-мистецького і політичного журналу „Донбас" (орган Спілки Письменників України, що від 60-их років містить матеріяли українською і російською мовами), появилася перша книжка-підручник для учнів загальноосвітніх шкіл, технікумів і гімназій, як посібник з народознавства і краєзнавства „Таємниця духовного скарбу" (автори В. В. Оліференко і Ф. Д. Пустова). Вийшла вона тиражем 50,000 примірників, а причинилося до цього видання донецьке ТУМ і Культурологічний Центр Донеччини. І це була саме та перша „ластівка" започаткованої на донецькому ґрунті видавничо-шкільної акції, що повинна піти далі новим і надійним шляхом.

Перша частина книжки містить історію південно-східньої України, зокрема Донбасу, історично-етнографічні нариси про звичаї, обряди та вірування, описи народного життя, одягу. Окремо відображена церковна архітектура та дослідження місцевого фолкльору.

Другу частину книжки відкриває знаменита стаття Ліни Костенко „Душа тисячоліть шукає себе в слові", а за нею йде стаття „Етнографічно-фолкльорні елементи в художній літературі як засоби відродження народної моралі" (автор Ф. Д. Пустова).

У вступі підкреслено, що книжка дає відповідь на питання, чим є національна мова людини та які погляди й моральні принципи пропаґує клясична та сучасна українська література і „чим наші земляки збагатили національну скарбницю, а мешканці інших українських земель матимуть нагоду поповнити свої уявлення про народну культури сходу України".

На весні цього року вийшла з друку друга, основного значення, книжка — Буквар для першоклясників і малечі у дитячих садках „Сходинки". Має вона чотири основні розділи: „Буковиця", Читальник", „Сторінки минулого" і „З народних джерел". Її автор — відомий донецький поет і романіст Іван Білик справді „любовно", як читаємо у вступному слові, упорядкував увесь відповідно підібраний матеріял, а пристосоване до текстів мистецьке оформлення виконав львівський художник Володимир Гринів. Нам не пощастило побачити „Сходинки", але можна сказати, що цей перший буквар у вкрай зрусифікованому Донецьку повинен започаткувати у дітей народження рідного українського слова, утвердження його і стати першим кроком до дальшої українознавчої освіти.

Дуже цінною книжковою появою українською мовою минулого року була „Чорноморська хвиля", посібник для викладачів української літератури та учнів старших кляс середніх шкіл Криму. Кримський півострів був приєднаний до Української ССР ще за часів Хрущова як 25-та область України. Нині як автономна Кримська Республіка він є складовою частиною української державної території і підпорядкований державному правлінню України. Основну масу населення становлять росіяни. Українці і татари вважаються місцевою владою етнічними меншинами.

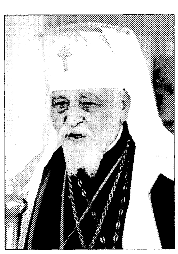
(Продовження буде)

Володимир Жила

ІСПОВІДНИК ВІРИ — ЙОСИФ СЛІПИЙ

Ярослав Пелікан, „Ісповідник віри між Сходом і Заходом: портрет українського Кардинала Йосифа Сліпого". З англійської переклав Василь Ящун, ред. О. В. Яковенко. В-во „Варта", Київ, 1994, стор. 302.

I

Учення Христа всесильне, тому що воно вірне. Його вірність, всесильність і досконалість прагнуло збагнути і пояснити чимало щирих і світлих умів. У своїх роздумах вони намагалися вказати, що з появою християнства людство сягнуло самих вершин поступу. Адже християнство озброїло їх всеохоплюючим знанням і допомогло зрозуміти, що Христове вчення в питаннях розвитку — це безконечна динаміка безмежної досконалости.

Цю вірність і досконалість Христового вчення пильно укріплював у нашому народі протягом усього життя невгомонний український Ісповідник віри — Йосиф Сліпий. Він належав до передових мислителів нашого часу, який пильно старався з'ясувати свою ролю посередника між православ'ям і католицизмом, поміж національною ідентичністю і еклезіологічною універсальністю, залишаючись при тому напрочуд вірним своїй Церкві, як це він засвідчив своєю діяльністю та своїм життям на волі й в ув'язненні.

Книжку Ярослава Пелікана „Ісповідник віри між Сходом і Заходом: портрет українського Кардинала Йосифа Сліпого" в перекладі на українську Василя Ящуна складають дві частини: „Спадщина Йосифа Сліпого" (розділи: „Церква між Сходом і Заходом", „Спірна спадщина Кирила і Методія", „Помісність і католицтво в історії слов'ян", „Зразки східньо-західнього примирення", „Далекоглядні пляни Андрея Шептицького") і „Покликання Йосифа Сліпого" (розділи: „Святий Тома з Аквіну: томізм зі слов'янським наголосом", „Реформи богословських студій", „Незвичайний в'язень", „Митрополит в екзилі", „Кардинал" (і Патріярх)", „Новий і несподіваний зв'язок між Сходом і Заходом"). Крім того до книжки ввійшли дві невеликі статті: „Три церкви св. Софії" і „Профіль ісповідника віри".

Патріярх Йосиф Сліпий прожив довге і бурхливе життя (помер 7-го вересня 1984 року). В житті його було чимало різних потрясень — політичних, богословських, літургічних, церковних поміж східньою і західньою вітками християнства. Вміючи добре обсервувати життя, Патріярх не тільки уважно прислухався до його подій, він старався виловити з них усе добре й корисне, щоб згодом використати його для обновлення релігійного обличчя Сходу й Заходу.

Характерні Патріярхові прикмети глибокого розуміння істини й любови до науки, стали для нього творчим надхненям та живою рушійною силою. В той час, його глибоке знання філологічних наук, біблійних, клясичних і модерних мов розкрило перед ним багатство й красу та привело його до точности й стислости у передачі їх на письмі, а то й живим словом.

Він болів серцем і душею, що в Україні не було своїх рідних вогнищ науки. Адже без університетів і академій, як він часто говорив, не можна дотримати кроку в розвитку знання і науки з іншими країнами. Таким чином, ставши ректором Духовної Семінарії в 1925 році, він заснував Богословське Наукове Товариство, як осередок наукової праці та, нав'язуючи до східньо-християнської традиції (Києво-Могилянська Академія), організував Богословську Академію, в якій став першим ректором і професором на богословському факультеті. Як вимогливий вчений, він уважав, підкреслює Я. Пелікан, що західня наука повинна обширніше пояснювати східню ідентичність, якою він, до речі, дуже дорожив. І тому він стверджував, що східня католицька Церква повинна дотримуватися східньої традиції.

В його розумінні, наприклад, Тисячоліття Хрищення України було рівночасно і ювілеєм української науки і культури, бо християнство принесло цю науку й культуру й вони разом з християнством успішно розвивалися в Україні.

(Продовження буде)

Галактіон Чіпка

Скок у майбутнє

Передруковуємо з ювілейного числа „Діла" з 14-го січня 1938 року, що вийшло до 50-річчя газети, фейлетон Галактіона Чіпки (псевдонім Романа Купчинського), як він уявляв собі редакцію „Діла" в 2038 році. — Ред.

Повітряний ровер виплив із-за муру камениць, хвилину потріпав крильми на місці і врешті легенько осів на землю, точніше на „Площу Просвіти". З роверу зліз громадянин середних літ, у спортовім одязі і розглянувся по каменицях.

— За чим шукаєте, добродію? — спитав поліціянт, підійшовши швидко і чемно поздоровивши.

— Будь ласка, скажіть де редакція „Діла"?

Поліціянт підніс здивовано брови:

— Не знаєте, де редакція „Діла"?!.. Хіба ви не з заграниці?!

— Ні. Я селянин з Борщівщини. Але у Львові рідко буваю і тому не мав змоги...

— Цікаво. Далебі цікаво... Позволите?! — і цокнув „ляйкою", знимаючи на памятку оригінала. — Ви питали про редакцію? Ось прошу! — і показав рукою на величавий будинок.

Селянин поглянув і щойно тепер запримітив, що між осьмим та девятим поверхом тягнеться на камениці напис: Редакція „Діла".

— Ох, вибачте! Я не доглянув. Дуже дякую. Хочу собі, власне, запренумерувати „Діло".

— Запренумерувати?! То чогож вам до редакції?.. Ви зайдіть до адміністрації!

— А хібаж я там не знайду вже й адміністрації?!

— Очевидно що ні. Адміністрація ось тут! — і показав рукою на інший будинок.

Селянин аж засвистав.

— Фі-фі-фі! Аж два будинки...

— Не два, а пять. Отсе редакція, оте адміністрація, а тамте експедиція. В подвірю друкарня, а збоку ґараж на авто.

— Дякую за пояснення, а то був би досить часу стратив.

Громадянин уклонився, поліціянт засалютував і розійшлися.

Підпровадивши ровер під каменицю адміністрації, хотів уже селянин зіставити його під муром, але підбіг якийсь хлопчина в однострою і запитав:

— Ви до „Діла" може?

— Так!

— То прошу з ровером за мною.

І повів його до ґаражів.

— Отут прошу собі поставити ровер, бо на вулиці не вільно і небезпечно. Може хтось потрутити...

Громадянин витягнув калитку.

— Що ви, пане добродію!? — зжахнувся хлопець. — Мені нічого не належиться.

Після того громадянин увійшов до будинку адміністрації.

— До якого відділу? — спитав його діловито дверник.

— Хочу запренумерувати „Діло".

— Третій поверх. Відділ пренумерати, сімнадцяте число, з вінди на ліво.

Громадянин сів у вінду і поїхав.

Полагодивши справу пішов оглядати ціле підприємство. Передтим внутрішний телефон задзвонив до відділу пропаганди: „Прошу дати одного урядовця до товариства для нашого передплатника!"

Саме минав з поводатором якісь двері. З кімнати вибігли три молодці і кинулись до вінди.

— Куди вони так? — запитав громадянин.

— Це летуни. Нині виїжджають наші репортери на місячний обїзд.

Перейшли до будинку редакції. Тиша як у церкві.

— То в вас не пишуть машинками?

— Навпаки. Тільки машинками. Але раз: двері герметичні, а два: машинки тихі. Це не так як давно бувало. Маємо в музею машинку колишнього редактора І. Кедрина. Трикає як скоростріл. Уявляю собі, який гармідер робила...

— А чи не можна було б поговорити з головним редактором? — спитав громадянин.

Пропаґандист глянув на годинник.

— На жаль за пізно. Зрештою треба вписатися два дні передтим до книжки. Коли хочете зголосимося до секретаріяту...

— Дякую, але я нині мушу відїхати.

— Нині? Таж ви хотіли оглянути наш льокаль?!

— Очевидно. Адже ще маю кілька годин часу!

— В такому разі хіба дуже побіжно. Прошу.

І пішли побіжно оглядати.

— Це кімнати поодиноких співробітників. На кожнім поверсі осібний відділ: на кожну часть світа осібний. Це кімнати малого фейлєтоніста, це — додав шепотом — апартаменти головного редактора.

— А чи до малого фейлєтоніста можна булоб зайти?

— Попробуєм. Наш малий фейлєтоніст людина дуже приступна. Навіть любить редакційних гостей. Не те що тому сто літ...

Ввійшли до передпокою, а звідти до кімнати з написом: Секретаріят. За столом сиділа молоденька гарна білявка і мірила їх великими синіми очима.

— Особиста секретарка! — шепнув поводатор.

— Чи можемо бачитися з паном Чіпчіоном Галаткою?

— В тій хвилині ні. Власне тепер бере купіль і диктує ювилейний фейлєтон.

— А потім?

— Хіба аж за годину і то на пару хвилин, бо замовив своє авто і виїжджає на перегони. Його коні нині ходять.

— В такому разі хіба іншим разом! — сказав урядовець і разом з громадянином висунувся на коридор.

Там наткнулися на авантуру. Головний редактор говорив піднесеним голосом до бородатого возьного:

— Як ви могли не зрозуміти? Яж виразно казав: відкрите. А ви мені прислали лімузину. Чоловіче, по задусі в редакції я хочу трохи свіжого повітря. Зараз телефонуйте по відкрите! І то по цей спортовий віз, щоби часом мені перегонового не прислали...

— А це наш музей! — пояснив передплатникові урядовець, коли зїхали три поверхи вдолину.

— Музей? Що в ньому тримаєте?

— Всякі музейні експонати редакційного характеру від початків „Діла". Є там навіть поломане бюрко одного з малих фейлєтоністів, на якім він писав свій фейлєтон у 50-ліття часопису. Є шуфляда, з якої виплачували гроші, є вічно отворена залізна каса з минулого століття, є перший телефон і останній каламар. Багато всячини. Може оглянете?

— Дуже радо, але вже часу нема. І так пішло кілька годин. Колись іншим разом.

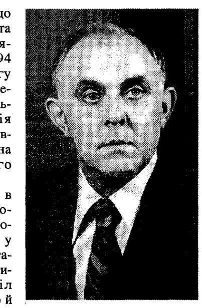
* * *

Отсе пророча візія з 2038 року. Скаже хтось: переборщена. Відповім: зовсім ні! Адже те, що має „Діло" в 50-ліття свого існування теж булоб неймовірне тому пятьдесять літ. Машина до писання, телефон, елєктрика, кілька кімнат, а редактори по хатах радія мають. Чи хтось тому пів століття предвиджував це?

Зберігаємо правопис оригіналу.

У першу річницю смерти св. п. А. Кушніра

Св. п. А. Кушнір

Не хочеться вірити, що вже минає рік, як родина та українська громада Філядельфії 21-го вересня 1994 року відпровадила в дорогу вічного спочинку заслуженого союзового та громадського діяча св. п. Андрія Кушніра, який помер по довгій недузі 17-го вересня на 72-му році трудолюбного життя.

А. Кушнір народився в селі Будилів, повіт Тернопіль, Галичина, де вже в молодому віці був активним у громадській праці, як читальня „Просвіти", кооператива, хліборобський вишкіл при Сільському Господарю й інші.

Україну покинув 1942 року, виїхавши до Німеччини, де працював в околиці Реґенсбурґу, а по закінченню Другої світової війни переїхав до табору в Авґсбурґу, де одружився з молодою українкою Фавронією Івасів. В 1949 році часі молода пара приїхала до Америки, отримавши працю в Південній Каролайні, але по короткому часі переїхали на стале перебування до Філядельфії.

У Філядельфії Андрій негайно включився в громадську працю. В першу чергу став членом з дружиною братської установи УНС, відтак членом 6-го Відділу ООЧСУ, Відділу УККА, Відділу „Самопомочі" та УСО „Тризуб".

Як член 83-го Відділу УНСоюзу, А. Кушнір виказав заінтересування працею для Союзу і тому був обраний до Управи, а відтак секретарем і на тому пості служив Союзові понад 25 років. Був здібним організатором нових членів, а доводом того служать отримані почесні плякети за організаційну працю. Належить згадати, що Андрій понад 20 років належав до Управи Філядельфійської Округи на пості організаційного референта. Також, як заслужений союзовець, був делеґатом на п'ятьох конвенціях УНС.

Про заслуги покійного А. Кушніра перед союзовою громадою служить це, що під час Парастасу, 20-го вересня, який відслужив о. Нестор Івасів в похоронному заведенні Насевича, зібралися сотні громадян-друзів, представників організацій, сусідів, а найбільше союзовців, щоб попрощатися з ним. Слід згадати, що біля національного прапора біля домовини був також прапор Філядельфійської Союзової Округи, отриманий за організаційні заслуги, до яких цеголку доложив і А. Кушнір.

По відслуженню Панахиди покійного прощали в останню дорогу голова 6-го Відділу ООЧСУ Михайло Майчук, а від Українського Народного Союзу, Філядельфійської Округи і членів 83-го Відділу, автор цієї статті. Промовці висловили щирі співчуття горем опечаленій дружині Фавронії та родині, а покійного згадали як заслуженого українця-патріота.

Похоронні відправи почались 21-го вересня з похоронного заведення до Катедри Непорочного Зачаття Пресвятої Діви Марії, де о. Дмитро Стефанюк відслужив Заупокійну Богослужбу, а відтак тлінні останки зложено на українському цвинтарі Пресвятої Діви Марії у Факс Чейсі. Над гробом прощав покійного автор статті від Українського Народного Союзу, Філядельфійської Союзової Округи, Управи і членів 83-го Відділу УНСоюзу та членів Управи місцевого Відділу УККА. Софія Кусень прощала покійного від Відділу ОЖ ООЧСУ, згадавши про його віддану співпрацю під час спільних відзначень національних свят.

Тризна за покійного Андрія відбулася в залі церкви св. Архистратига Михаїла в Дженкінтавні і проводив нею автор статті. Співчуття дружині й родині висловив друг-земляк покійного Лев Галас, який коротко згадав про спільну працю на громадській ниві. Відтак від імени дружини родини і приятелів, висловив подяку усім учасникам похоронних відправ син Іван.

Покійний Андрій залишив в смутку дружину Фавронію, синів Івана і Василя з родинами, п'ятьох внуків і брата Володимира з родиною в Україні.

Степан Гавриш

Допомога Україні з Чехії

Українське Лікарське Товариство в Чеській Республіці спільно з Об'єднанням Українців у Чеській Республіці здійснило гуманітарну допомогу для України ліками чеського виробництва вартістю 3 міл. чеських крон (120,000 дол.). Допомога буде сконцентрована в області чорнобильської трагедії і проходить у тісному співробітництві з Амбасадою України в ЧР та Міністерством Охорони Здоров'я України.

Чеські підприємства зобов'язалися спонзорувати підвищення кваліфікації українських лікарів в рамках діяльности Інституту вдосконалення лікарів у Празі.

Ярослав Баб'юк
голова УЛТ в ЧР
Наталка Янчаркова
заступник голови УЛТ в ЧР
Василь Николайчук
уповноважений здійсненням

Свято державности в Міннеаполісі

27-го серпня ц. р. в залі Українсько-Американського Центру в Міннеаполісі відбулося урочисте відзначення четвертої річниці проголошення вільної й незалежної України.

Напередодні свята, а саме в середу, 23-го серпня, в тій же залі, відбувся величавий концерт „Черкаських козаків з України, тепло прийнятий глядачами.

Місцеве громадське свято державности влаштували Відділи УККА та УАКРади Міннесоти. Свято розпочалося „Привітанням" із рушниками та хлібом і сіллю, у виконанні дівчат танцювальної групи „Черемош" під керівництвом Оксани Бринь. Вступне слово промовив П. Кміт. „Україні" сл. Т. Яворського деклямував В. Новосад. Доповідь на тему „Причини наших історичних невдач" виголосив Владика Паїсін. Вірші українських поетів деклямували Наталка і Макар Кушнір, В. Новосад, Л. Мегец, О. Хоролець, О. Залуцький. У концерті також взяли участь учні Школи Українознавства під керівництвом О. Кузяк, та ансамбль „Акорд" під керівництвом Юрія Луцика, танцювальна група „Черемош" під керівництвом О. Бринь та вокальний жіночий ансамбль „Євшан-Зілля" і хор „Дніпро" (музичний керівник Кіра Цареградська, акомпаньятор Аня Гриневич-Фріз). Закінчено свято українським національним гимном „Ще не вмерла Україна".

Ольга Змага-Хоролець

Ансамбль бандуристів в Евпаторії

Місто Евпаторія розташоване в західній частині Кримського півострова на узбережжі Евпаторської бухти, Каламійської затоки. Місто славиться своїми курортами — понад 80, із яких 20 — дитячі. Унікально тепле море омиває Евпаторію з трьох боків, причому південне побережжя затоки має чудовий пісковий пляж.

Купальний сезон триває там від травня до вересня. Клімат в Евпаторії постійно сухий — дихається легко навіть у спеку. Тривалість соняшного сяйва — 2,500 годин на рік. Евпаторія відома здавен з лікувальної грязі та мінеральних вод, а також солоних озер, відділених від Чорного моря. Туди їдуть лікуватись передовсім ті, які терплять на ревматизм, захворювання органів дихання, нирок та ті, що хворіють нервовою системою та на органи травлення.

Навчання бандури при Евпаторській дитячій школі мистецтва почалось у 1982 році, коли там відкрили фолкльорний відділ. Евпаторія мала щастя, бо саме тоді до Криму переїхали з Києва Рубай Оксана та її брат, які й почали вести кляси бандури. Вістка про приїзд кваліфікованих учителів рознеслася блискавкою. За короткий час число зацікавлених зросло настільки, що постав цілий ансамбль бандуристів, який брав участь у місцевих оглядах, а відтак почали виїжджати й поза Евпаторію, на різні місцеві й міжнародні конкурси.

Частина Ансамблю бандуристів в Евпаторії

В Евпаторії діє один із найбільших краєзнавчих музеїв, є там і пам'ятки архітектури з XVI-XVII століття.

Після страшного голоду та винищення кобзарів і лірників, після масових репресій і переслідувань, нарешті з початком 60-их років наступила короткочасна відлига, за якої й було створено при Музично-Хоровому Товаристві України об'єднання кобзарів, котре хоч і проіснувало недовго, проте започаткувало відродження кобзарського мистецтва.

Серед ентузіястів цієї справи був і Олексій Нирко з Ялти. Діставшись на працю вчителя бандури при Ялтинській Мистецькій Академії, він поставив собі за завдання доказати, що Крим — це теж Україна, де повинна звучати не тільки українська мова, а й дзвінка українська бандура. І йому вдалося зробити чимало хоч нераз доводилось наражатися на неприємності: то мав клопіт з отриманням помешкання, то відмовляли йому в закордонних поїздках, то взагалі позбавляли елементарних умов життя. А проте йому вдалося створити зі студенток педучилища ім. Руданського капелю бандуристок, згодом — дитячу капелю „Кримські проліски" та ансамбль „Зоряниці".

Олексій Нирко виростив кадри бандуристів, які роз'їхалися по різних місцях Криму й Кубані. Його вихованці керують сьогодні ансамблями в Севастополі, Ялті, на Зеленому Клині, Камчатці, в Евпаторії.

Повернувшись із гастрольної поїздки по Україні, він чітко заявив кореспондентам: „Крим, Севастополь ми нікому не віддамо. Вони були, є і будуть у складі України".

В репертуарі ансамблю були народні пісні та інструментальні твори українських композиторів. А тріо найкращих бандуристів виконувало також композиції чужих та клясичних авторів. Побажаємо їм успіху.

Микола Чорний-Досінчук

Золотий ювілей гімназії і табору в Реґенсбурзі — на Союзівці

8-го–10-го вересня гімназисти і мешканці переселенчого табору на Ґанґгофер Зідлюнґ у Реґенсбурзі, Німеччина, відзначили врочисто з'їздом і бенкетом 50-ліття існування гімназії й табору. До реєстрації зголосилося біля 90 учасників з'їзду, у тому числі з Торонто, Чикаґо, Вашінґтону, Парми, з Каліфорнії і навіть із Німеччини та Англії. З нагоди 50-ліття Ювілейний комітет приготовив змістовну й ефектно оформлену пропам'ятну 25-сторінкову одноднівку зі статтями, поезіями та знимками таких авторів, як д-р Ігор Масник, Богдан Маланяк, Петро Балей, директор гімназії проф. Микола Величко, поет Евген Маланюк, Оксана Теодорович, Людмила Почтар, поет Богдан Кравців, о. Мітрат Ганушевський, Богдан Микитин, а гарне льоґо виконав мистець Іван Яців.

Годиться коротко відмітити, що Реґенсбурґ — це дуже старинне, історичне німецьке місто з цінними архітектурними будівлями, гарно положене над рікою Дунай у Баварії. Гімназія й табір в Реґенсбурзі належали до найчисельніших та найкраще зорганізованих на теренах Німеччини й Австрії. Першим і останнім директором гімназії був покійний проф. Микола Величко, що втративши одинокого сина в УПА, всю свою енергію та любов присвятив вихованню української молоді. У таборі діяли Капеля бандуристів, театр Блавацького, церкви, молодіжні, спортові, науково-культурні та суспільно-політичні організації. Під умілою рукою посадника оселі інж. Ярослава Сербина табір процвітав під кожним аспектом.

Ініціятивний Комітет підготовки до Ювілею під головуванням д-ра Ігора Масника та енергійного й працьовитого Богдана Маланяка зі штабом інших осіб (д-р Василь Лучків, Людмила Почтар, Оксана Теодорович, Іван Яців, Славця Маланяк-Оранська) задовільно вив'язався зі свого нелегкого завдання і вшанування Ювілею пройшли з успіхом. Кульмінаційною точкою з'їзду був, очевидно, ґаля-бенкет з мистецькою програмою, яку вміло провадила гімназійна матурантка Реґенсбурґу Люба Гурко-Боднар. Спершу вона попросила до святочного слова голову Комітету д-ра Ігора Масника. Слідуючою точкою була монтаж-молитва, на тлі Заповіту Шевченка, під звуки музики Людкевича, приготована Данком Маланяком, під час якої Люба Гурко-Боднар і Славця Маланяк-Оранська зачитала імена померлих о. Катехитів, професорів та учнів. Присутні повстанням з місць достойно звеличали цей зворушливий момент. Потім Люба Гурко-Боднар привітала неприсутнього пластового діяча й передала на руки присутньої дружини Володимири сердечні побажання від цілого з'їзду скорого видужання. З черги о. Заяць поблагословив молитвою трапезу і подано вечерю. Під час вечері, при каві, Люба Гурко-Боднар і Славця Маланяк-Оранська наперемінy перечитували привіти від присутніх: голови СФУЖО Оксани Соколик, що була в той час на жіночому з'їзді в Пекіні, Капелі бандуристів ім. Шевченка, Оксани і Зенона Бабюків, акторки українських театрів Віри Левицької, інж. Ірини Кашубинської та Оксани Нагірної-Кузишин. Зворушливим також було прочитання привіту від о. Івана Наконечного, пароха УПЦеркви (Собору) в Пармі, котрий хоч і належить до четвертого покоління українців, уроджених у ЗСА, все ж говорить плинною українською мовою. Приклад гідний наслідування.

Першою точкою в мистецькій програмі був виступ мисткині слова і знаної суспільної діячки з Філядельфії Володимири Кавки. З черги слідувала рецитація власних поезій Дарії Рихтицької з її власної збірки „Шовкова косиця", а також нових. Ліза Шашаровська-Чепіль дзвінко і мило відспівала кілька пісень, а на закінчення програми Богдан Маланяк на відео-стрічці зрепродукував на екрані недавно ним опрацьований монтаж під наг. „Від Реґенсбурґу до Союзівки". Ведуча програмою Люба Боднар подякувала всім членам Комітету та організаторам за їх працю й закінчила словами І. Франка: „Не забудь, не забудь юних днів, днів весни..." і словами: „Дай Боже, щоби пережиті разом хвилини ясною зорею опромінювали наші серця і до слідуючої зустрічі в Реґенсбурґу".

10-го вересня вранці у місцевій церковці відбулася співана Служба Божа з участю всіх приявних на обох з'їздах. Відправляли о. Архимандрит д-р Любомир Гузар, котрий виголосив дуже повчальну проповідь про покликання, та місцевий парох о. Володимир Заяць. По розмаїтих імпрезах удень бувші гімназисти Реґенсбурґу зібралися біля ватри над потоком у лісі поспівати пластових пісень. Важко вірити, що й по 50 роках гімназисти з Реґенсбурґу потрафлять викресати в своїх серцях стільки любови, прив'язання та дружби і то мимо вже старшого віку та різних життєвих шляхів, невдач, клопотів, а то й трагедій.

Вони все вертають до цього озореного кленово-калинового містка молодости і тяглости. Уважаю, що спомини мнулого і з'їзди є дуже продуктивними, потрібними і їх треба конче плекати. Вони наче той ланцюг поколінь: насичують і зміцнюють нас духово, ми пригадуємо минуле, нашу юність і молодечий запал і наче самі себе відмолоджуємо. І аналізуючи пройдене та порівнюючи з сьогоденням, ми можемо зробити прогнози прийдешнього та передати їх нашим нащадкам. Тож до милого побачення знову на черговому з'їзді Реґенсбурґу і Божих ласк для всіх гімназистів і таборян.

Д-р Володимир Боднар

Славетний гетьман України

Кожен народ має своїх героїв. Наша історія невід'ємно пов'язана з іменем Богдана Хмельницького. Талановитий полководець, мудрий організатор і дипломат, мужня, вольова, смілива людина, — „Славетний гетьман України". Саме таку назву має документальна виставка, присвячена 400-річчю від дня народження Б. Хмельницького, що відкрилася 14-го вересня у Центрі „Український Дім" у Києві..

Багатогранну фігуру гетьмана важко висвітлити однією виставкою, але її автор — кандидат історичних наук Парфененко Микола Дмитрович доклав багато зусиль, щоб зробити це якомога повніше. На виставці представлені унікальні документи з Центрального державного архіву Києва, Львова та головного архіву старовинних актів міста Варшави, з Інституту рукописів Центральної наукової бібліотеки ім. В. І. Вернадського, а також різноманітні фотоматеріяли, репродукції, наукова та публіцистична література. Вдало доповнюють експозицію історичні полотна відомого українського живописця Миколи Мудрого, портрет гетьмана, виконаний В. Перевальським, скульптура О. Ратушного та графічні твори О. Данченка.

Листи, універсами, накази та угоди, заяви, умови та інструкції висвітлюють наполегливу і цілеспрямовану діяльність Богдана Хмельницького під час визвольної боротьби українського народу 1648-1654 років проти польсько-шляхетського поневолення і створення незалежної держави в межах всього українського етносу. Особлива увага акцентується на подіях, пов'язаних із створенням Козацько-повстанського війська та численних перемогах: на Жовтих Водах (травень 1648 р.), під Корсунем (травень 1648 р.), Пилявцями (вересень 1648 р.), у Зборівській битві (серпень 1649 р.), під Батогом (травень 1652 р.) і Жванцем (вересень-грудень 1653 р.) та інших. Чільне місце займають документи, що стосуються політичної та дипломатичної діяльности Хмельницького, його постійні намагання створити Українську козацьку державу, наладнати зовнішньо-політичні відносини України з Туреччиною, Трансильванією, Росією, Швецією, Польщею та іншими країнами. Значна частина експозиції відведена матеріялам про акти об'єднання України з Росією, про стосунки Б. Хмельницького з російським урядом.

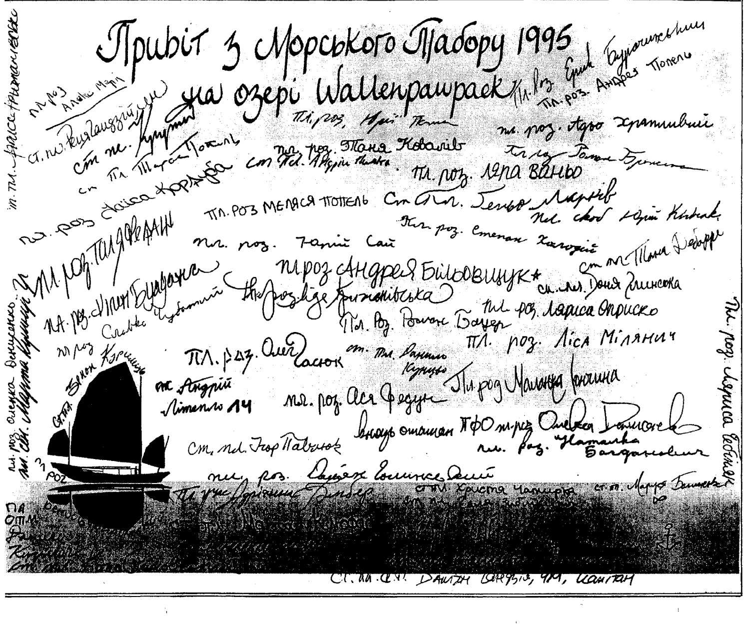
„Саме ці документи повинні увійти в букварі і читанки, в душі кожного громадянина України. За часів Богдана не було розмежування. Чому ж в наш час демократичні сили не можуть побороти це розмежування?", — говорив Дмитро Павличко.

Відомий письменник, голова Комісії Верховної Ради України з питань культури та духовного відродження Михайло Косів також наголошував, що подібні виставки допомагають нам глибше пізнати самих себе, свою сутність, оцінити своє минуле і вірно вибрати орієнтири в майбутнє.

Світлана Марінова,
мистецтвознавець. Київ.

ДОПОВНЕННЯ

У статті про „Відзначення двох ювілеїв УВАН", що появилася в ч. 176 з 16-го вересня у нашому щоденнику пропущено призвіще діючого президента УВАН в рр. 1991–92 Михайла Борецького. — Ред.

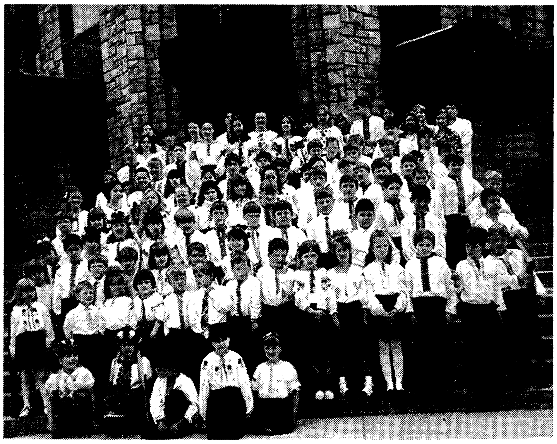

Загляньте до Рідної Школи в Йонкерсі

Напередодні 45-ліття свого існування (в 1996 році) „Рідна Школа" при парафії св. Михаїла в Йонкерсі, Н.Й. розвивається кількістю учнів, різноманітною виховною програмою й оптимізмом 102 учнів і 11 учителів. Кожної суботи від 9-ої до 12-ої год. (год. 12:45 для старших кляс) сходяться в 11-ох клясах в залі церкви св. Михаїла та в Домі СУМ (старші кляси), щоб вивчати українознавчі предмети: мову, історію, літературу, географію, культуру і релігію. Катехизм в старших клясах провадить парох о. Ігор Міджак, а в молодших клясах Єлисавета Гардаш зі Стемфорду. Активний Батьківський комітет на чолі з Андрією Варихою і Лізою Бибель працює, щоб допомогти школі, де тільки потрібно.

Оксана Кулинич, директорка школи (також учителька „Рідної Школи") і фахова учителька в американській публічній школі) впровадила нові ідеї та розвинула програму школи вміло та з ентузіязмом.

З її ініціятиви вже два роки існує англомовна кляса, для якої учителька Марійка Козіцька виробила цікаву програму. Успіхи пізнати по задоволених обличчях родин і дітей, коли вони разом з цією школою виступають, деклямують вірші та співають українські пісні. Хоч ще не розуміють і не говорять по-українському, але в серці почуття до всього українського є близьке, рідне, і в американській школі вже можуть самопевно і гордо розказати про Україну.

Школа Українознавства в Йонкерсі, Н. Й.

Віддано й успішно працює учительський склад від садочка до 11-ої кляси: Дарка Горбачевська, Славка Періх, Марія Шкерлик, Христя Балко, Оксана Кулинич, Люба Садницька, Люся Ланцюта, Люба Ворончак, Богданна Ткачук і Леся Кухтик.

Американська преса міста Йонкерсу часто пише про виступи школи, про українську громаду й культуру та висвітлює знімки про діяльність учнів і Школи.

Вже кілька років підряд Школа бере участь в конкурсі Союзу Українок Америки, цього року на тему „Українська Родина". В конкурсі, де беруть участь українські діти з цілого світу, з нашої Школи сім учнів здобули нагороди, а шість учнів отримали відзначення.

Минулого шкільного року директорка почала „Конкурс українських читачів", щоб заохотити учнів читати українські книжки. Бібліотекарка Марта Іванчишин-Пушка відвідувала кляси з різними цікавими казками й книжками та заохочувала дітей до читання книжок на конкурс.

Вислід показав, що разом учні прочитали понад 10,500 сторінок. Хто прочитав 50 сторінок або більше отримав посвідку-відзначення, а першуни з кожної кляси були нагороджені. Першунами конкурсу були Всеволод Макаренко, Алінка Сисак і Стефан Щур. Родичі позичали і вишукували українські книжки й журнали і прийшли до висновку, що потрібно побільшити шкільну бібліотеку.

Кожного року перед Різдвом учні чудово прикрашають залю різдвяними прикрасами, очікуючи св. Миколая.

Новим зайняттям було ліплення вареників, щоб діти ближче познайомились з підготовкою традиційних страв на Свят Вечір. Як завжди, учні ходили з колядою й віншували на Рідну Школу. Перед Великоднем писали писанки, щоб прикрасити свої великодні кошики й пізнати красу та значення писанкарства в нашій культурі.

Щороку на Шевченківському святі діти деклямують вірші, співають пісень і виступають у інсценізаціях, так що знання про ґенія України шириться і закріплюється. З великим успіхом минулого року відбулася вистава проєктів учнів на українську або шевченківську тему. Видно було, що ростуть талановиті молоді малярі й мистці. Виступав шкільний хор під керівництвом Дарки Горбачевської, який гарно відспівав ряд пісень на слова нашого поета. Надіємось, що ще довго буде співати хор молоді або музичний ансамбль в нашій громаді на славу Великому Кобзареві!

Щоб доповнити знання з історії й культури, учні відвідали Український Музей в Ню Йорку, коли там проходила виставка з періоду трипільської культури. Пляну́ємо відвідати музей еміґрації на „Ellis Island", де є експонати різних народів, а між ними й українців, тих які перші приїхали до Америки.

Задумуємо включити до програми Школи практичні курси з культури й мистецтва України та запросити фахівців українського народного мистецтва на курси з різьби, писанкарства, вишивки, ґерданів та традиційного печива.

Цього року Рідна Школа в Йонкерсі була організатором ґрадауації Шкіл Українознавства метрополії Ню Йорку та Ню Джерзі, яке відбулося 10-го червня 1995 р. в Домі Української Молоді в Йонкерсі. 15 абітурієнтів з чотирьох шкіл гордо й урочисто прийняли свої заслужені дипломи та нагороди від директорів їхніх шкіл. Зі своєї ініціятиви, під керівництвом Христі Балко, абітурієнти з Рідної Школи в Йонкерсі виступили в мистецькій програмі з піснею на слова Василя Симоненка „Лебеді материнства". Меланія Вариха, Іванка Ковальчик, Дана Оліярчик і Євген Шпинда словами пісні пригадали присутнім що „можна все на світі вибирати сину, вибрати не можна тільки Батьківщину!"

У цьому шкільному році обов'язки директора перебрав Володимир Микула, довголітній учитель нашої Школи. Бажаємо йому багато успіхів у тій важливій виховній праці.

Як бачите, Рідна Школа в Йонкерсі працює і трудиться, щоб з неї вийшли добрі, свідомі, патріотичні й християнські українські люди. Чи ж можуть бути кращі цілі в будь-якій школі?

На святкування 45-ліття існування Рідної Школи при парафії св. Михаїла в Йонкерсі наступного року напевно будуть цікаві пляни. Загляньте до нас тоді, або скоріше!

Люба Садницька

В АФҐАНІСТАНІ, де громадянська війна не припиняється вже 16 років, все впливовішою силою стає „Талібан" — союз учнів мусулманських шкіл і студентів ісламських семінарій. Рух заснував мулла Мамур Джа, а головним гаслом є негайне відновлення миру в країні і збройне придушення всіх, хто виступає проти цього. За декілька місяців від часу постання „Талібан" спромігся взати під свою контролю щонайменше третину афганської території. Військо цього руху налічує всього 35,000 вояків, однак вони добре вишколені і мають відповідну зброю. Є свідчення, що талібів активно підтримує Пакістан. Армія „Талібану" складається з 12 мотопіхотних і трьох бронетанкових бригад, трьох ескадрів бойових гелікоптерів і однієї літаків-винищувачів.Все ж спостерігачі передбачають, що таліби не дадуть собі ради у збройній боротьбі проти обох, ворогуючих між собою, коалцій — прем'єр-міністра Гекматіяра і командира узбецьких бойовиків генерала Дустума.

ШВЕДСЬКА ПОЛІЦІЯ затримала залогу російського торговельного корабля, який приплив у порт Вайя, 450 кілометрів від Стокгольму. Російські моряки хотіли нелеґально ввезти у Швецію 22 кілограми рідкісних металів — германію, галлію та індію, вартістю 5.7 млн. дол. Ці метали використовується у сучасній електронічній промисловості для виготовлення високоточних технологій. Поліція намагається з'ясувати, для кого саме росіяни везли ці метали.

РЕСПУБЛІКАНЦІ, МИНУЛОГО тижня збагатилися на ще одного кандидата у президентських виборах 1996 року. Ним став 48-річний Малколм Форбс, мол., особистість досі мало відома, але яка маючи до своєї розпорядимости необмежені родинні фонди вирішила їх ужити на виборчу кампанію. Аналітики хоча зі скептичним підходом, все ж таки уважають, що його не треба легковажити, бо він приходить до виборців з позитивним підходом майбутнього росту і добробуту країни та з пропозицією спрощення існуючого закону плачення податків — 17 відсотків від зарібків понад 33,000 дол.

ВЕРХОВНА...

(Закінчення зі стор. 1)

діоцентру. У цій постанові доручається урядові Криму закласти в бюджет платню за передачу ОПТ. ВР Криму звертається до Кабінету Міністрів України з проханням вирішити питання про погашення заборговане у розмірі 88 блн. карбованців, яке виникло у платежах центрального бюджету України Кримському телерадіоцентру. Кримські депутати ухвалили також постанову, у якій звернулися до Президента України з пропозицією відкореґувати його указ з 19-го серпня про органи державної виконавчої влади в Автономній Республіці Крим і скасувати пункт про створення районних державних адміністрацій.

ВСІ УКРАЇНСЬКІ ДІТИ ДО УКРАЇНСЬКИХ ШКІЛ!

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

МАРІЯ СТЮБАН член УНС Відділу 333-го в Бервик, Па. померла 5-го березня 1995 року на 87-му році життя. Нар. 27-го листопада 1906 року в Бервик, Па. Членом УНС стала 1939 р. Залишила у смутку сина Теда, дочок Евелин Каленик і Кеті Енн Дуду, одну внучку, двох братів Івана і Андрія Онуфрак, три сестри — Еву Онуфрак, Гелен Карась і Маргарету Руду. Похорон відбувся на парафіяльному цвинтарі укр. кат. церкви св. Кирила і Методія в Бервику, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

КАТЕРИНА ШАСТ член УНС Відд. 163-го Т-ва „Єдність" у Філядельфії, Па. померла 29-го березня 1995 року на 77-му році життя. Нар. 1917 року в Філядельфії, Па. Членом УНС стала 1934 року. Залишила у смутку мужа Андрія, дочку Ейлін Чепій і сина Андрія мол. зродинами, четверо внуків і двоє правнуків та дальшу родину. Похорон відбувся 3-го квітня 1995 року на цвинтарі св. Марії в Елкінс Парку, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Теодор Дуда, секр.

ТЕОДОР БУРТНЯК член УНС Відд. 462-го Т-ва ім. полк. Івана Богуна в Гамілтоні, Канада. Помер 27-го березня 1995 року на 82-му році життя. Нар. 1913 року в селі Іванків, Борщів, Україна. Членом УНС став 1969 року. Залишив у смутку дружину Вікторію, синів — Юрка, Василя, Марка і Тараса, брата Василя з родиною, невістку Славку, внучку Наталію і тещу Юзефу і близьку родину в ЗСА і на Україні. Похорон відбувся 29-го березня 1995 року на цвинтарі Святого Гробу в Гамілтоні, Онт. Канада.

Вічна Йому Пам'ять!

Й. Р. Фаринич, секр.

МИРОСЛАВ БЕРЕКЕТА член УНС Відд. 454-го Т-ва ім. Т. Чупринки в Ст. Кетеринс, Онт. Канада помер 26-го грудня 1994 року на 84-му році життя. Нар. 14-го липня 1911 року в Збаражі, Тернопільська обл., Україна. Членом УНС став 1961 року. Залишив у смутку сестру Евгенію Жук в Україні. Похорон відбувся 18-го грудня 1994 року на Mount Osburne Cemetery in Beamsville, Ont., Canada.

Вічна Йому Пам'ять!

Микола Бережук, секр.

ОЛЕКСАНДЕР ВОЛОШИН член УНС Відд. 220-го Т-ва ім. свв Петра і Павла в Чикаґо, Ілл. помер 13-го березня 1995 року на 75-му році життя. Нар. 1919 року в Сербинівці, Полтавська обл., Україна.Членом УНС став 1962 р. Залишив у смутку брата Івана Волошина з ріднею в Україні, шваґрів Володимира і Марію Ґрохолів і їхніх синів Данила і Михайла і дочку Ірену з родинами у Чикаґо, Ілл. та 3-ох внуків. Похорон відбувся 16-го березня 1995 року на цвинтарі Елмвуд в Ріверґров, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

Управа Відділу

СТАНІСЛАВ КОНДРАТ член УНС Відд. 15-го Т-ва „Україна" в Вашінґтоні, Д.К. помер 8-го березня 1995 року на 74-му році життя. Нар. 1919 року в Швайківцях, пов. Чортків, Україна. Членом УНС став 1951 року. Залишив у смутку дружину Павлину, доньку Марію з мужем Даном Рамм, сестру Осипу Ґулевич з родиною, брата Андрія з родиною, внуків Леону, Христофера, Петруню і Венді, правнучку Стефанію та ближчу і дальшу родину в ЗСА, Україні, Канаді та Польщі. Похорон відбувся 11-го березня 1995 року на цвинтарі Сідер Гілл в Сютленд, МД.

Вічна Йому Пам'ять!

Осип Зинюк, секр.

МИКОЛА БОСИЙ член УНС Відд. 115-го Т-ва ім. Тараса Шевченка в Кентоні, Огайо помер 5-го лютого 1995 року на 72-му році життя. Нар. 1922 року в Україні. Членом УНС став 1973 року. Залишив у смутку дружину Анастазію, дочку Марусю, синів Миколу й Івана, сестер Катерину й Марію та брата Михайла на Україні. Похорон відбувся 9-го лютого 1995 року на цвинтарі Кальварія в Гассіллон, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!

Петро Бабич, секр.

ФРАНКО ІРАС член УНС Відд. 27-го в Нюарку, Н.Дж. помер 25-го січня 1995 року. Нар. 16-го липня 1918 року в Ембридж, Па. Членом УНС став 1946 року. Залишив у смутку дружину Анну, дочку Діяну Басняк, внуків Анастазію і Наталію, сестру Мітию Вуд. Похорон відбувся 30-го січня 1995 року на цвинтарі Голлівуд в Юніон, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Р. Лапичак, секр.

АННА БУРІЧ член УНС Відд. 233-го в Лорейн, Огайо померла 21-го листопада 1994 року на 73-му році життя. Нар. 16-го вересня 1921 року в Лорейн, Огайо. Залишила у смутку дочок: Наталію Гайден і Надіну Федерстон, внуків: Роберта Марка і Алексіс Енні, брата Петра Ґіля і сестру Катерину Пошивак. Похорон відбувся 23-го листопада 1994 року на цвинтарі Річгілл Меморіял Парк в Амгерст, Огайо.

Вічна Їй Пам'ять!

Мирослав Сілецький, секр.

ПЕТРО КІРА член УНС Відд. 194-го Т-ва „Свобода" в Ню Йорку, Н.Й. помер 30-го грудня 1994 року на 84-му році життя. Нар. 1910 року в с. Лімна, Турківського району, Львівська обл., Україна. Членом УНС став 1960 року. Залишив у смутку трьох братів на Україні, а також 2-ох синів, дві доньки, 15 внуків і 26 правнуків. Похорон відбувся 4-го січня 1995 року на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Олександра Юзенів, секр.

ВІКТОРІЯ ГУЦАЛ член УНС Відд. 441-го Т-ва ім. Тараса Шевченка в Тандер Бей, Онтаріо, Канада померла на 82-му році життя. Нар. 24-го лютого 1913 р. в Канора, Сасакачеван, Канада. Членом УНС стала 1963 року. Залишила у смутку мужа Миколу, дочку Елен МекКінен з мужем Данієлем, трьох внуків Михаїла, Бредліє, Давніє, сестру Полін Бек, брата Тому Вербовецького та ближчу ідальшу родину. Похорон відбувся 4-го березня 1995 року на Ріверсайд семетері в Тандер Бей, Онтаріо, Канада.

Вічна Йому Пам'ять!

Д. Заневич, секр.

ІВАН БІЛЕВИЧ член УНС Відд. 264-го Т-ва „Український Тризуб" в Карнеґі, Па. помер 26-го лютого 1995 року на 82-му році життя. Нар. 29-го листопада 1913 року в Україні. Членом УНС став 1933 року. Залишив у смутку дружину Елсі, дочок Еліс Снуліч, Джейн Оред і Енн Фальсіоні. Похорон відбувся 2-го березня 1995 року на цвинтарі свв. Петра і Павла в Скатт Твп., Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Богдан Грищишин, секр.

МИХАЙЛО ЯРОШ член УНС Відд. 367-го Т-ва „Запорозька Січ" в Рочестері, Н.Й. помер 24-го лютого 1995 року на 73-му році життя. Нар. 1922 року в Україні. Членом УНС став 1951 року. Залишив у смутку дружину Єлисавету, сина Михайла, дочку Марію з чоловіком Джемсом Еннуціо і дальшу родину в Україні. Похорон відбувся на цвинтарі Святого Гробу в Рочестері, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Христина Дзюба, секр.

СТЕФАНІЯ КРУШЕЛЬНИЦЬКА член УНС Відд. 361-го Т-ва „Дністер" в Ню Йорку, Н.Й. померла 3-го лютого 1995 року на 90-му році життя. Нар. 1904 року в Україні. Членом УНС стала 1969 року. Залишила у смутку сестрінка Любомира Ціховляса зі сином Андрієм і хресну доньку Ірену Попович. Похорон відбувся 16-го лютого 1995 року на цвинтарі „Кальварія" в Ню Йорку, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять!

Ольга Літепло, секр.

СОФІЯ ТОМКО член УНС Відд. 137-го Т-ва ім. Богдана Хмельницького у Вест Істон, Па. померла 18-го лютого 1995 року на 85-му році життя. Нар. 12-го лютого 1910 року в Пен Аґрил, Па. Членом УНС стала 1941 року. Залишила у смутку 3 дочки Джоен Іґаш, Дороті Нефф і Ґльорію Шіллінґ, семеро внуків, одного правнука; сестру і 3-ох братів. Похорон відбувся 21-го лютого на парафіяльному цвинтарі у Ваґнерсвилл, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Стефан Колодруб, секр.

АНАСТАЗІЯ ПЕРЕТЯТКО член УНС Відд. 361-го Т-ва „Дністер" в Ню Йорку, Н.Й. померла 14-го лютого 1995 р. на 85-му році життя. Нар. 11-го листопада 1909 р. у Звенигороді, Україна. Членом УНС стала 1938 року. Залишила у смутку дочку Марію Куницьку з мужем Миколою, сина Стефана з дружиною Діяною, семеро внуків: Григорія, Матея з дружиною Джіні, Ніла з дружиною Мері Джейн, Андрія, Аймі, Льору з чоловіком Робертом і Кеннет; семеро правнуків: Христину, Браяна, Александра, Данила, Тимотея, Обрі і Мару Дзін. Похорон відбувся 18-го лютого 1995 року на цвинтарі св. Реймонда в Ню Йорку, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять!

Ольга Літепло, секр.